

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.287 van 23 september 2003
in de zaak A.125.857/XIV-11.418.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. BAHRAMI,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Square de Meeûs 22 A

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 31 oktober 1971 en van Iraanse nationaliteit, op 12 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 juni 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 25 juni 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M.-C. FRERE, die loco Advocaat A. BAHRAMI, verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 4 juni 2002 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 10 juni 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 juli 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Teheran. In uw familie zouden er verschillende leden politiek actief zijn, waaronder uw vader die een communist zou zijn. Doch u zou nooit sympathisant of lid zijn geweest van een politieke partij of van een religieuze groepering. U zou een rustig leven geleid hebben tot op 28/02/1381 (Iraanse kalender; komt overeen met Europese kalender 18 mei 2002) wanneer de Ettelaat uw dactylozaak zou zijn binnengevallen. Eén van uw medewerkers, G. M. S., zou een “Bahá’i” zijn. Deze persoon zou u voorgesteld zijn door uw oom, A. G., die zelf ook “Bahá’i” zou zijn. Op het moment dat de Ettelaat in uw zaak uw medewerkers mee zou hebben genomen zou u bij uw vriend V. A. geweest zijn. De conciërge van het gebouw waar uw zaak gevestigd is zou u opgebeld hebben om u mee te delen dat de Ettelaat in uw zaak was. U zou uw moeder getelefoneerd hebben en

vernomen hebben dat er thuis niks aan de hand was. Aangekomen in de buurt van uw zaak zou u op een afstand gekeken hebben naar wat er gebeurde. Nadien zou u naar uw neef, A. R., gegaan zijn. Hij zou naar uw moeder gebeld hebben en die zou verteld hebben dat uw vader in uw plaats gearresteerd zou zijn. Uw neef zou naar uw ouderlijk huis zijn gegaan om poolshoogte te nemen en van daaruit zou hij u gebeld hebben om te zeggen dat u naar zijn huis moest gaan. De volgende dag zou u naar uw oom, R. S., in Urmia zijn gegaan. Daar zou u vernomen hebben dat de hele Ettelaat-affaire te maken zou hebben met het feit dat Gholamreza “Bahá’i” propaganda schreef in uw zaak en dat uw oom, A. G., ook gearresteerd zou zijn omwille van zijn religie. U zou vermoeden dat u daarom er van verdacht wordt ook een “Bahá’i” te zijn. Uw vader zou nog steeds gevangen zijn. Op aanraden van uw familie zou u Iran op 02/03/1381 (23 mei 2002) op illegale wijze verlaten hebben. In Turkije zou u een vals paspoort gehad hebben met als alias, R. R.. Op 13 of 14/03/1381 (3 of 4 juni 2002) zou u in België aangekomen zijn en op 4 juni 2002 heeft u asiel aangevraagd. U bent niet in het bezit van enig document.

U heeft in de loop van uw asielprocedure een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen afgelegd, waardoor de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u verklaard dat u van bij uw neef A. R. zelf naar uw moeder gebeld heeft om te vernemen dat uw vader gearresteerd is (gehoorverslag DVZ pagina 12) terwijl u op de zetel van het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaart dat het uw neef A. R. was die naar uw moeder gebeld heeft (verhoorverslag CGVS pagina 10).

Voorts heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u in Koeshk van uw neef A. R. vernomen heeft dat de Ettelaat een inval gedaan heeft in uw zaak omdat Gholamreza op het werk propaganda voor de “Bahá’is” schreef en omdat uw oom A. G., die ook “Bahá’i” is, is gearresteerd (gehoorverslag DVZ pagina 13). Op de zetel van het Commissariaat-generaal echter verklaart u dat u dit alles pas bij uw oom R. te Urmia vernomen heeft (verhoorverslag CGVS pagina’s 12 en 13). Ook verklaarde u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader lid is van de Hezbe Toudeh (gehoorverslag DVZ pagina 12) terwijl u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal verklaart dat uw vader een communist is maar dat u niet weet tot welke partij hij precies behoort (verhoorverslag CGVS pagina 7).

Verder heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u geen alias had en zodoende onder eigen naam heeft gereisd (gehoorverslag DVZ pagina 8). In dringend beroep daarentegen, verklaart u onder de alias R. R. te hebben gereisd (verhoorverslag CGVS pagina 7).

Bovenstaande discrepanties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is ook opmerkelijk dat de Ettelaat uw vader in uw plaats meegenomen heeft (verhoorverslag CGVS pagina 14) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Sippenhaft (familiehechtenis) niet meer in Iran voorkomt (Nederlands ambtsbericht dd. augustus 2000 punt 3.5.6.). De geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal komt hierdoor nog meer in het gedrang.

Tenslotte dient vastgesteld dat u niet in het bezit bent van enig reis-of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.
(...).”.

2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoon;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3. Overwegende dat verzoeker een enig middel afleidt uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), de artikelen 48, 52 en 62 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het beginsel van de tegenspraak; dat hij tevens aanvoert dat er een manifeste appreciatiefout werd begaan;

3.1. Overwegende dat verzoeker niet verduidelijkt welk beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht inroept; dat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker aangetast zijn door tegenstrijdigheden, of omdat ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de asielaanvraag gesteund is op valse verklaringen of op niet authentieke documenten; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoeker “een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waardoor de oprechtheid van zijn asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken”; dat hij deze vaststelling in de bevestigende beslissing steunt op de volgende determinerende motieven:

- verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij van bij zijn neef A. R. zelf naar zijn moeder had gebeld om te vernemen dat zijn vader was gearresteerd (verhoorverslag DVZ, p.12), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het zijn neef zelf was die naar zijn moeder had gebeld (verhoorverslag CGVS, p.10);

- verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in KOESHK van zijn neef A. R. had vernomen dat de Ettelaat een inval had gedaan in zijn zaak omdat Gholamreza op het werk propaganda voor de “Bahá’is” schreef en omdat zijn oom A. G., die ook “Bahá’i” is, was gearresteerd (verhoorverslag DVZ, p. 13), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij dit alles pas bij zijn oom R. in URMIA had vernomen (verhoorverslag CGVS, p.12 en 13);
- verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader lid was van de Hezbe Toudeh (verhoorverslag DVZ, p.12), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader een communist was maar dat hij niet wist tot welke partij hij precies behoorde (verhoorverslag CGVS, p.7);
- verzoeker beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen alias had en zodoende onder eigen naam had gereisd (verhoorverslag DVZ, p. 8), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde onder de alias R. R. te hebben gereisd (verhoorverslag CGVS, p.7);
- de Ettelaat heeft verzoekers vader in zijn plaats meegenomen (verhoorverslag DVZ, p.8), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Sippenhaft (familiehechtenis) niet meer in Iran voorkomt (Nederlands ambtsbericht van augustus 2000, punt 3.5.6), zodat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas hierdoor nog meer in het gedrang komt;

Overwegende dat verzoeker in zijn enig middel opwerpt dat enkele tegenstrijdigheden niet bewijzen dat hij de Belgische asielinstanties opzettelijk heeft willen misleiden; dat de bestreden beslissing bijgevolg niet adequaat is gemotiveerd; dat de kleine verschillen niet de essentie van de asielaanvraag betreffen en niet van die aard zijn dat ze het geheel van zijn verklaringen en het bestaan van een vrees in twijfel kunnen trekken; dat de Commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout maakt wanneer hij op grond van de aangehaalde motieven de asielaanvraag afwijst, terwijl verzoeker nochtans gestoffeerde en coherente verklaringen heeft afgelegd; dat, wat de eerste tegenstrijdigheid betreft, verzoeker aanvoert dat hij steeds heeft gezegd dat hijzelf naar zijn moeder belde; dat dit blijkt uit de notities van zijn Advocaat die bij het verhoor op het Commissariaat-generaal aanwezig was; dat hij de tweede tegenstrijdigheid wijt aan een slechte vertaling; dat hij de derde tegenstrijdigheid ontkent en dat hij het niet waarschijnlijk acht dat hij, met een graad in de economie, op nauwelijks een maand tijd dergelijke tegenstrijdige verklaring zou afleggen; dat verzoeker, wat de vierde tegenstrijdigheid betreft, aanvoert dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit werd gevraagd naar zijn alias, maar enkel of hij met een vals paspoort reisde, waarop hij bevestigend heeft geantwoord; dat hij verder aanvoert dat de manier van ondervragen op het Commissariaat-generaal fundamenteel verschilt van die op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat het principe van de tegenspraak werd geschonden, daar de Commissaris-generaal hem niet heeft geconfronteerd met de tegenstrijdigheden opgenomen in de beslissing; dat verzoeker ten slotte aanvoert dat niet alleen zijn vader werd aangehouden maar ook nog twee andere personen en dat zijn vader nog steeds vastzit;

Overwegende dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag fundamenteel aantasten en bijgevolg essentieel zijn; dat in het kader van artikel 52 van de Vreemdelingenwet de kandidaat-vluchteling alle elementen die zijn asielaanvraag ondersteunen, op correcte en volledige wijze dient aan te brengen; dat verzoeker heeft nagelaten de elementen die de kern van zijn vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding geweest zijn voor zijn vlucht, op coherente en volledige wijze weer te geven; dat de Commissaris-generaal deze elementen derhalve terecht kon weerhouden om zijn beslissing te motiveren; dat, wat de eerste tegenstrijdigheid betreft, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een incoherente verklaring heeft afgelegd; dat uit de notities van de Advocaat van verzoeker niet kan worden afgeleid wie heeft getelefoneerd, dit terwijl het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal hierover wel duidelijk is; dat bijgevolg de Commissaris-generaal deze tegenstrijdigheid in redelijkheid kon vaststellen; dat, wat betreft de aangevoerde vertaalproblemen op de Dienst Vreemdelingenzaken, die de oorzaak zouden zijn van de tweede tegenstrijdigheid, uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaalproblemen, dit terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid had, vermits hem zijn verklaringen op het einde van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen; dat verzoeker door het plaatsen van zijn handtekening bevestigde dat het verhoorverslag overeenstemt met de verklaringen die hij had afgelegd; dat de Commissaris-generaal derhalve de door verzoeker tijdens het betreffende verhoor afgelegde verklaringen in aanmerking kon nemen bij het nemen van de bestreden beslissing; dat de derde tegenstrijdigheid met betrekking tot het partijlidmaatschap van zijn vader en de vierde tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn alias, eveneens blijken uit het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd; dat verzoeker bovendien niet verklaart waarin het “fundamenteel verschil” ligt in de methode van interviewen tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en op welke wijze dit verschil afbreuk zou doen aan de vaststellingen van de Commissaris-generaal; dat wat de beweerde schending van het beginsel van de tegenspraak betreft, de Commissaris-generaal niet verplicht is verzoeker tijdens het verhoor met de vastgestelde tegenstrijdigheden te confronteren; dat van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij van bij het begin van de asielprocedure een coherent en volledig asielaanvraag aflegt; dat het beginsel van de tegenspraak niet werd geschonden; dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen; dat de aangevoerde motieven pertinent en afdoende zijn; dat de Commissaris-generaal geen beoordelingsfout heeft begaan, noch zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden; dat ten slotte de bestreden beslissing gedragen wordt door een doorslaggevend determinerend motief dat als volgt luidt: “Doch u zou nooit sympathisant of lid zijn geweest van een politieke partij of van een religieuze groepering”; dat het enig middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring, in de mate dat het ontvankelijk is, heeft aangevoerd; dat er derhalve grond

is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig september tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.